

Josep Anglada (segon començant per la dreta), acompanyat per la resta dels candidats a l'alcaldia de Vic durant les eleccions del 2007.

Els tripijocs d'Anglada

Els darrers incidents a Vic i Salt han envalentit Josep Anglada (Vic, Osona, 1959) a presentar una candidatura al Parlament. L'anunci ha sacsejat el panorama polític de Catalunya, perquè, per primera vegada, el dirigent de Plataforma per Catalunya planteja l'entrada d'un partit de característiques ultradretanes i islamòfobes a l'hemicicle català. Arran de la incògnita dels resultats de les eleccions, cal revisar la trajectòria i la conjuntura que han permès a aquesta plataforma 'nacional-populista' de fer el salt a la política nacional.

Plataforma per Catalunya va irrompre a l'escenari polític durant les eleccions municipals de l'any 2003, un any després d'haver estat fundat per Josep Anglada, ex-diri-

gent de la Plataforma Vigatana, que es va crear per a combatre les polítiques d'immigració municipals. Anglada és un ex-militant de Fuerza Nueva, seguidor del franquista Blas Piñar, i per-

tanyent a una generació que va viure un franquisme ja quasi diluït per la història. La seva figura configura bona part de la ideologia de la plataforma, constituïda com un òrgan presidencia-

lista, fins al punt de ser anomenada per alguns *angladisme*. La seva principal característica és de navegar en aigües ambigües. El partit esquivava de prendre posició en les coordenades esquerradreta i es declara aconfessional, seguidor del catalanisme polític de Valentí Almirall i Torres i Bages i de la tradició racional. Contràriament, Anglada es declara personalment “cristià, catòlic i practicant”. També es configura com un partit identitari (la celebració del dia del partit s'estableix el dia de Sant Jordi), malgrat que la propaganda que fan és en català i castellà alhora.

El primer contacte amb les urnes del partit d'Anglada va acabar amb l'obtenció de 12.447 vots i 17 regidors entre els ajuntaments de Vic, el Vendrell, Cervera, Manlleu, Manresa, Olot i Tàrraga. Només quatre anys més tard (quan Ciutadans va obtenir el 3% de la representació dels vots), el 2007, la PxC assolí el 0,4% de representació ciutadana a Catalunya i un 18,5% a la ciutat de Vic, principal feu actiu i ciutat natal de la plataforma, però tradicionalment votant de Convergència i Unió. Quines són, doncs, les claus que han permès a Josep Anglada d'obtenir el suport ciutadà?

Proximitat i islamofòbia. La primera gran característica de la plataforma és justament la denominació *plataforma* i no pas *partit*. Amb aquest nom, Anglada s'allunya de la política tradicional dels *partits grans* que presenten evidents símptomes de desafecció ciutadana i que ell anomena “elitistes”, i acosta la política al poble amb una organització de caràcter ciutadà. El porta a porta efectiu és el triomf de l'ideari populista.

PxC actua sota la consigna prevalent de “les prestacions han de ser primordialment per als autòctons” que, segons l'historiador Xavier Casals, sorgeix d'una visió crítica creada a partir de l'anomenat *xovinisme del benestar*. Anglada introdueix així la segona característica del seu discurs, certament aglutinadora. Sense expressar-se radicalment racista i esquivant les acusacions dels seus detractors, manté un discurs xenòfob adreçat contra els immigrants. El polític ha trobat el principal *leitmotiv* de campanya en l'augment de la immigració

i les suposades amenaces que representa per a la col·lectivitat catalana. D'aquí ve que la seva candidatura aparegués a les poblacions que sostenien un creixement de la immigració estrangera.

Les dades recollides en un estudi de Casals (consultable a la seva web) mostren que l'any 1981 Catalunya acollia, segons estimacions, 94.000 residents estrangers, que l'any 2003 havien augmentat a 689.349. Tres anys més tard, el 2007, la immigració arribava gairebé a un milió de membres i la comunitat musulmana representava entre un 3,8% i un 4,9%. El creixement d'aquest col·lectiu va originar tensions amb la població (l'any 2001 una enquesta de la Generalitat revelava que un 48,6% dels catalans veien excessiu el nombre d'estrangers al país, i per a un 28,8% era considerat un problema) que van afavorir el paper de PxC com a catalitzador del conflicte entre autòctons i immigrants, majoritàriament musulmans. L'esclat de les friccions els primers anys d'aquesta dècada amb els casos del barri de ca n'Anglada (Terrassa), les declaracions alarmistes de colonització musulmana que van fer Marta Ferrussola o Heribert Barrera i el cas de la mesquita de Premià de Mar (Maresme) van oferir a Anglada la possibilitat d'erigir-se en representant de la comunitat crispada.

El dirigent de PxC va irrompre a l'escena i els mitjans de comunicació van cobrir la seva aparició en públic. “Ell és el primer que fa un discurs transversal centrat en aquesta polèmica. Per això aplega gent de dreta i d'esquerra”, diu Casals. Anglada va fer la seva declaració de principis durant la manifestació convocada el 18 de maig del 2007 contra la construcció de la mesquita de Premià de Mar. “Els àrabs ens acabaran conquerint pel fruit del ventre de les seves dones.”

L'historiador explica com la PxC utilitza arguments de defensa de la població catalana, que entén com una comunitat homogènia. És gràcies aquest aspecte que la plataforma ha soldat l'electorat d'extrema dreta amb el votant dels partits tradicionals. És així com ha superat el diàleg Catalunya-Espanya i s'ha centrat en la islamofòbia, que és la principal ideologia que els uneix i que afavoreix la coalició de sectors molt diferents.

Populisme europeu, les connexions de la plataforma.

Juntament amb la intenció de saltar a l'escena parlamentària catalana, proclamada en un acte a l'hotel Barceló de Sants, a Barcelona, Josep Anglada va anunciar també la intenció de saltar a l'arena espanyola i europea. La seva proposta va comptar amb la presència i el suport de la diputada del partit flamenc xenòfob Vlaams Belang, representants de la Lliga Nord italiana i Pierre Vial, ex-col·laborador de Jean Marie Le Pen, del Front National francès, tots representants de partits xenòfobs i d'ultradreta. Aquests partits, malgrat ser políticament divergents en termes de nacionalisme, coincideixen en la concepció unitària de la comunitat i l'atac dels anomenats *de davant*, els estrangers, i a les elits polítiques. Per això el PxC es defineix com un “partit independent català centrat en la seguretat ciutadana i el control de la immigració”. La plataforma comparteix amb el moviment populista europeu l'interès per una Europa de les nacions i no dels estats. “Són partits molt diversos, que comparteixen un caràcter antiglobalització perquè refusen des de la dreta el flux migratori”, afirma Casals. Els partits populistes són partits de protesta, explica l'historiador, que poden arribar a variar el discurs amb gran habilitat pragmàtica segons les circumstàncies de l'entorn.

Anglada ha estès una xarxa de suport europeu cap a la seva candidatura que té com a màxim representant el president del Bloc Identitaire francès, Fabrice Robert. Robert considera superat el passat d'Anglada al Frente Nacional i defensa la seva candidatura, que considera de caràcter “populista desacomplexat”, cosa que diu com un elogi, segons unes declaracions fetes al diari *Avui*. Segons Xavier Casals, aquestes fluctuacions entre partits no responen a res més sinó a un altre intent de la candidatura ultradretana d'aconseguir un grup propi dins l'eurocambra, atès que els intents de l'Euronet liderada per Le Pen no van reeixir. “Amb la lluita contra l'islam han trobat la seva ideologia comuna” afirma.

Marta Rubirola